

Júlia

Vigh Rudolf

A kertben láttalak,
bársonyos illatfelhőn ültél
s piciny lábaid belelógattad
a virágok kelyhébe.
Kebledre öltötted mind,
ami szép, jó és édes,
aztán az emberek arcába
szórtattad a széllel.
Szememre két diáklevelet tettél,
szívemet illatszálakkal szőtted be.
Fejemet öledbe hajtottam.
Már alkonyodott.
Elindultunk.

A kert másik felében
száraz kórók ütődtek hozzánk
és nagyot roppanva törtek szét
lépteink alatt.

A méla csendet
egy távoli darázs zaja
keretezte tompán.

Így álltál mellettem,
miden éket eldobva magadról
de tudtam, hogy szívedben
csodaszép virágok nyílnak,
melyeknek mézét
nem lopják előlem a méhek.
Ajkamon egy lepke bontott szárnyat
s egy szírom selymes nesztét
szárnyaira zárta.
Kórók konvultak körülöttem
s mégis oly szép voltál,
életem Júliája.